

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan **zvečer**, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“. Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

V Ljubljani 9. februarja.

—r.— Pred kratkim časom čitalo se je v tem listu o prečudnej praksi, katero hoče deželne sodnije svetovalec in deželni naš kočevski poslanec, gospod Ledenig, upeljati pri mestnej delegiranej sodnji v Ljubljani. Stvar je sicer lokalna, a nje pomen sega daleč čez stene ljubljanskega križanskega dvora, pod katerega streho ima strogi naš kočevsko-nemški poslanec sodnijski svoj tabor. Pomisljiva je stvar zagadelj, ker se bode obnašanje gospoda Ledeniga povsod posnemalo, kjer bijejo kočevska srca po sodnijskih dvorih in okrajnih sodnijah.

Pri tej okoliščini primorani smo tudi na tem mestu spregovoriti kratko besedo o neprijetnem dogodjaji, ker se sicer bojimo, da bi se nova ta sodnijska upeljava, o kateri se je do sedaj samo v lokalnej notici govorilo, prezrla na mestih in v krogih, v katerih se prezreti ne sme. Slovenskim poslancem v državnem zboru tedaj prav toplo priporočamo, da mestnej delegiranej okrajnej sodnji v Ljubljani nekoliko svoje pozornosti darujejo, ker bi se drugače vera ukoreninila, da ga nij na božjem svetu faktorja, ki bi se podajal v boj za najprvotnejše, a tudi najsvetejše pravice slovenskega jezika. Gotovo bi bilo tudi koristno, če bi se ekselencja Pražak, ki se za slovenske justične razmere itak premalo briga, opozoril na postopanje mestno delegirane okrajne sodnije v Ljubljani, ker toliko vsak sprevidi, da se bolj krvava pena še nij prikazala na valovito razburjenej vršini srditega boja, kojega bijemo za pravice slovenskega jezika pred sodnimi uradi v lastnej svojej domovini, kakor je ravno ideja gospoda svetovalca Ledeniga, s katero hoče sapo zapreti ljubljanskemu odvetništvu ter za večno iz sveta spraviti vse slovenske zapisnike.

Gospod svetovalec Ledenig pravi, da mora vsak slovenski advokat, ki zastopa slovensko stranko pred

delegirano okrajno sodnijo v slovenskej belej Ljubljani, govoriti nemško. In gospod svetovalec Ledenig pravi dalje, da se ima vsaka stranka, koje zastopnik bi pri obravnavi ne hotel govoriti nemško, kontumacirati. To je radikalno zdravilo! Tako radikalno, da se je gospod svetovalec sam prestrašil pred njega nasledki, tako da je konečno izrekel mnenje, da se bode pri renitentnem advokatu stranka sama pozvala in da se bode z njo samo obravnavalo. Pri tem postopanju pripetilo se bode, da stranka dostikrat ne bode imela strokovnjaškega zastopništva. In zgodilo se bode, da Slovenec pred sodnijo ne bode imel advokata, če bi ga tudi imeti hotel in čeravno zakon vелеva, da ima vsaka stranka pravico mestu sebe na odgovor poslati skušnega advokata. Nastale bodo razmere, kakor po Turškem in po družih barbaričnih državah ne vladajo! In če se tudi stranka sama pozove, potem se bode moralo ž njo vender le slovenski obravnavati, ker ravno večina naših strank niti besedico nemške ne ume. In kaka konsekvence je to! S stranko samo se obravnava slovenski, z njenim zastopnikom, ki bi sodnji vender mnogo jasneje od stranke same stvar razložiti umel, se pa neče slovenski obravnavati! Kje imamo zakon, ki bi tako nelogično postopanje opravičeval?

In konečno, če se bode oglasila stranka sama, ter se sklicevala na svojega odvetnika, ter zahtevala, da naj ta da odgovor za njo, kaj bode počeli potem? Ali jo bode tudi kontumacirali? Radovedni smo, kako se bode razrešila ta stvar! Ali z vso resnostjo vprašamo, čemu imamo ustavo, čemu so nam še ustavne pravice? Ustava hoče vsakemu jeziku pri vseh uradih jednake pravice dodeliti in vender smo zdaj doživeli, da morajo slovenski odvetniki pred sodnijami samo nemško govoriti, sicer pripravijo svojih strank pravice v veliko nevarnost!

Če bode stvar tako naprej korakala, potem doživeli bomo še čase, da bode kak eksaltiran deželne sodnije svetovalec kontumaciral vsakega slovenskega kmeta, ki bi z njim ne mogel nemški govoriti! V istini! dobro se nam godi! —

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 9. februarja.

Včerašnji naš telegram poroča iz **državnega zbora**, da se je izkazala pri glasovanju o specialnej debati o davku na petrolej večina 10 glasov (155 proti 145) avtonomistov. Večina je torej gotova in zaupno ozremo se lahko nazaj, kako se skušali ustavoverni listi zasejati mej avtonomiste neslogo. Raznesli so vest, da sta Lienbacher in Lichtenstein se odločila, da ravno pri tem vprašanju, katero je ministerstvo proglasilo kot kabinetno vprašanje, hočeta glasovati s svojimi pristaši proti vladi, da hočeta vreči Dunajevskega. Vse to njihovo manevriranje pa nij imelo nobenega uspeha in ga ne bode imelo — desnica (da si je manjkalo tudi nekaj lehkomiselnih gospodov poslancev) stala je kot jeden mož, solidarno in s tem pridobila si je še večjo moč.

Generalna debata o davku na petrolej se je uže izvršila. Debata o tem davku je uže stara, a vselej se je morala odstaviti z dnevnega reda (obravnavalo se je uže l. 1878. in 1879.) in koncem leta 1881. predložil se je nov načrt o tem davku. In če vprašamo, zakaj glasuje večina, avtonomisti z vlado za ta davek, je odgovor lehak: kako hoče vlada in poštene zastopniki ljudstva odpraviti obile dolgove, če ne dobijo novih dohodkov, in če novih dolgov delati nečejo? Poveča naj se carina na petrolej in višji davek naj se nastavi na porabo petroleja. Da je levica proti temu davku, je čisto jasno, ker njej nij za blagor ljudstva, njej nij na tem, da bi država poravnala svoje dolgove, da bi ne nalagala novih davkov, da bi državno blagostanje se razcveto, nego njej je le do tega, da bi vrgla

LISTEK.

NOV.

(Spisal I. Turgenjev, preložil M. Malovrh.)

Prva knjiga.

XI.

(Dalje.)

Z razburjenimi živci se nij šaliti . . . solnce je uže vzhajalo, ko je naš znanec zaspal, a to spanje bilo je preslabo, da bi ga umirilo.

V drugo jutro vstal je pozno in bolela ga je glava. Ko se je oblekel, stopil je k svoje sobe oknu in videl, da Markelovljevo posestvo niti pravo posestvo nij, kakeršno si obično mislimo. Hišica na posestvu stala je od gozda precej oddaljena, ter bila vremenu povsem izpostavljena. Na jednej strani bila je žitnica, hlev, klet in kočica z na pol razdrto, slamnato streho, na drugej jako majhen ribnik, vrtec, konopljišče in zopet kočica z jednako streho; nekoliko dalje proč bil je pod in prazna žitnica. To je bil ves „božji dar“, kar ga je bilo videti. In vse to bilo je tako južno, žalostno in zapuščeno; le kakor

nekaj, kar še nikdar cveteo nij, kakor kakšno jalovo drevo.

Neždanov šel je v salon, kjer je našel Mažurino, sedečo za samovarjem; ona ga je čakala. Izvedel je, da je Ostrodumov o stvarnej zadevi odpotoval in sicer najmenj za dva tedna, a Markelov da je odšel se s posli prepirat. Ker je bilo skoro koncem meseca majnika in torej nujnih opravil nedostajalo, ukrenil je Markelov, nek brezov gozdek izsekati ter se uže na vse zgodaj dela lotiti.

Neždanovu bilo je srce čudno prazno. Prošli večer govorilo se je mnogo o nemogočnosti daljšega odlaganja ozbiljnega delovanja in o potrebi odločnosti. Čemu ta hitrost?

Mažurino o tem izpraševati ne imelo bi nobenega uspeha; tej odlaganje in ukrepanje nij bilo poznano; ona ni trenutek nij premišljevala o svojej zadači, potovati v K. Druzega nij nič znala. Neždanov nij vedel, kaj bi govoril ter za to brzo svoj čaj izpil ter šel v gozdek na sprehod. Na potu srečal je seljake, ki so prišli s polja, kamor so gnoj vozili; bili so to prejšnji Markelovljevi robje. Upustil se je ž njimi v razgovor . . . ali pametnega nij nič slišal. Videlo se mu je, da so utrujeni, toda

samo od dela, ne pa duševno kot on. Prejšnji njih gospodar je, sodili so oni, priprost mož, samo nekoliko čudne glave; prorokovali so mu gotovo propast — on gospodari nemarno, imejoč le vedno novinarije v glavi in ne delajoč tako, ko dedje in pradedje. „Tako čuden je,“ dejal je jeden teh kmetov, „da nam niti razumljivo nij, kaj prav za prav hoče — a poleg tega tako dobrega srca, ko malo kdo.“ — Neždanov šel je dalje in srečal samega Markelova.

Obkoljen je bil od mnogih delavcev, katerim je, kakor se je uže iz daljave videlo, nekaj razlagal, a z roko je neiztrpljivo in srdito mahal okolo sebe, in to je menda toliko veljalo, ko da je rekel, brezuspešno in brezkoristno je, učiti takšne ljudi. Poleg njega stopal je njegov oskrbnik, mlad, kratkoviden, neznamen človek. Ta ponavljal mu je vedno ono isto frazo: „Zgodilo se bode, kakor velite!“ S tem je pa svojega gospodarja, ki je večjo samostalnost od njega zahteval, ne malo jezil. Neždanov stopil je k Markelovu, ter v njegovem obrazu opazil ono isto duševno utrujenost, ki jo je sam čutil. — Pozdravila sta se kratko; Markelov začel je koj o včerašnjih vprašanjih in o bodočem prevratu govoriti; ali

ministertvo in si delila, kakor krokerji plen, ministerske stole, polnila si žepe in zatirala narode.

Veliko senzacijo napravil je govor, katerega je govoril občinski odbornik **dunajskega mestnega zastopa**, dr. Lueger, v društvu „Eintracht“. On je tu pokrzal, da so se odborniki pri gradbi mestne železnice dali podkupiti na najumnejši način, da bi le to podjetje pospeševali. In zato, dejal je dr. Lueger, ker jaz nisem hotel stopiti s temi podkupljenimi možmi v zvezo, napadali so me in me še napadajo listi, a meni je več leželo na Avstriji, kakor na naklonjenosti „Dt. Zig.“ in enakih listov. Dr. Lueger ponudil se je tudi, da hoče to svojo trditev dokazati. Vsa zadeva izročila se je pravičnemu. Tako daleč je torej prišlo s to ustavoverno dunajsko gospodo, katera se je mestu za blagor mesta pečala s politikom in delala zdanje vladni opoziciji.

Nesramnost **ustavovernih** listov preseza že vse meje! „N. fr. Pr.“ piše, da je Avstrija slovanska država, da se Nemci povsod zatirajo, da se jim šole odvzemajo, da se Nemci potiskajo v vseh javnih zastopih v manjšino. To je nesramna laž, a žalibog, da nij resnica! Statistika nam dosti javno kaže, da so Slovani v Avstriji večini, a če pogledamo pri njih v urade, v šole, vidimo, da so pri njih uradi in šole le nemške. V Kranjskej je 95% Slovencev, 5% Nemcev in vendar imamo nemške šole in nemške urade — in kar je najhuje — vitez Waser, kateri bi moral nepristransko deliti pravo, interpretira vsak dan zakone drugače, da le za Slovence nij enakopravnosti. In to imenuje nemška nesramnost slovansko Avstrijo, kjer se zatira nemštvo! Sicer pa ti gospodje nijso večni in Slovani nij iz lesa!

Iz **Krakova** se brzojavlja v „Narodni listy“ v 6. dan t. m.: Potniki iz Rusije pripovedajo, da po vsej Rusiji vlada vojno gibanje. Osebito v Podoliji in ruskeji Poljski kakor tudi v Besarabiji koncentrirajo se znatne vojne sile. Mej častniki se misli, da je vojna neizogibljiva. „Dokončati moramo, kar smo leta 1877. započeli,“ govori se. Mi priobčujemo ta brzojav, a za istinitost njega obsega nijsmo odgovorni.

Poroča se, da se je zaprlo mnogo **Ruten-ccv** zaradi Rusom prijaznih konspiracij. Tako so baje zaprli tudi črnoviškega duhovnika Nikolaja Ogonovskega, ker so v njega stanovanju dobili sumnjive papire, ki so pričali o zvezi z Rusijo. In „Presse“ govoreča o teh dogodajih priporoča vladni naj proti tujei propagandi ostro postopa, a nasprotno naj gleda tudi na to, da bode Slovanom pravična in naj jim uresniči njih opravičena narodna zahtevanja.

Vnanje države.

Iz **Madrida** se poroča, da je vlada sklicala komisijo, ki se ima posvetovati, kako naj bi se razvijale in razširjale španske kolonije sebi in Španiji v korist.

Egiptovsko vprašanje reševale bodo vendar le vse evropske velesile in ne le Francija in Anglija; Freycinet je baje dejal v razgovoru z diplomati, da se v slučaj, če se hote varovati evropski interesi, more to vprašanje rešiti le po spora; zumljenji vseh evropskih vlastij. So pač vsak dan drugačni glasovi o tej zadevi!

Železni kancelar **Bismarck** nastopil je zopet jako čudno absolutistično pot. Videč, da njegovim nameram nasprotujejo nekateri možje in ti da so

učenski, ki se branijo z uma svitlim mečem in katere ljudstvo ljubi, stegnil je zdaj po teh možeh trdo svojo pest in hoče jih zadušiti. Jeden teh mož je Mommsen. Mommsen je baje v prošlem poletju izdal okrožnico na holštajnske volilce, katera je ostro kritizirala Bismarkovo politiko. Mommsen je kancelarju očital, da na ist način združuje vso moč v svojih rokah, kakor so jo združevali majordomusi pod Merovingovci, ker ob jednem občine, ljudski zastop in monarhijo deponirajo in krono eksproprijirajo. Te besede razjarile so železnega kancelarja in zdaj posaditi hoče na zatožno klop učenjaka, ga uničiti. Kakiko bode s takimi eksperimenti dosegel kancelar, je razvidno, popolnem jasno, ker ljudstvo uže preveč čuti železno pest in tudi predobro pozna blagih mož, kakor je Mommsen, srce in ljubezen za narod. In tako opiriranje kancelarjevo imenuje se nemška svoboda.

Dopisi.

Iz Vipave 4 febr. [Izv. dop.] Beseda v spomin Vodnikov 2. t. m. ugajala je vsem mnogobrojnim obiskovalcem. Slavnostni govor gosp. Vidgarja in petje pod vodstvom gosp. A. Lavrenčiča iz Slapa vzbudila sta mnogo pohvalo. Igra „V Ljubljano jo dajmo“ igrala se je izvrstno, posebno omenjati gre gospo Rogeljevo in Gogalovo, gospodično Kobalovo in g. Silvestra (Gašperja), kateri je duša vsakej dramatične predstavi. Gospod Anton Ditrich je bil za tistega Pavleta, ki rad pije, in igral je tako dobro, da me še danes od smeja vse boli. Naj le še pride! Komični prizor „Nesrečno oženjeni“ dal je tudi povod obilemu smehu, predstavljal ga je igralec Pavleta. Po besedi bil je ples do 3. ure po polnoči. Obžalovati je, da se nekateri Vipavci, akoravno so narodnjaki, ogibljejo čitalnice. Ta predpust bode v čitalnici še jedna veselica, pri kateri bode sviral septet vojaške godbe.

Izpod Nanosa 2. februarja. [Izv. dop.] (Konec). Kakor hitro bi bila Rudolfova železnica do Trsta dodelana, primorana bi bila potem južna železnica, katera je na zadnje le privatno podjetje, v svojo in v občno korist voznino znižati, ne da bi radi tega morale državne finance trpeti.

Južnej železnici odškodnino dati, da zniža voznino, se pravi z drugimi besedami: visoke, zdanje v veljavi stoječe vozninske cene še na dalje obdržati v veljavi. Južnej železnici je pač vse jedno, naj dobi denar ali plačilo od strank ali pa od države same.

Državna blagajnica je uže mnogo milijonov žrtvovala v korist južnej železnici!

Zakaj se temu zasebnemu podjetju na ljubo tako opravičena želja toliko davkoplačujočih provinc prezira ter ne usliši? Mar nij to žalostno, da ima glavno avstrijsko pristanišče in trgovinsko mesto; in to je Trst, samo jedno železnico? Poglejmo v druge države, tam imajo veliko manjša in menj veljavna mestica po dve, tri in še več železnic. Zato pa v na zadnje omenjenih mestih trgovina v okrog le-

zečih pokrajinah pa obrtnija in kmetijstvo kaj lepo cvetejo in napredujejo in vse to v veliko korist dotičnih prebivalcev, kakor tudi v korist dotičnih vlad. Naopak pa v Trstu trgovina očitno propada in hira; v okrožji sta obrtnija in kmetijstvo na prav slabih nogah ter čedalje v slabšem stanu. Komu je to v korist? Zakaj se ravno Trst in blizu tega ležeče dežele, kakor tudi državna velika škoda prezira ter ovira, da se narodna obrtnija in trgovina ne moreta tako razvijati, kakor bi se lahko in vse to na ljubo jedne, niti v državnej oblasti stoječe železnice?

Loška železnica je lahko v 3 letih gotova in potem izroči se promet. Naj bi se tedaj skoro dovolila v občno korist.

Le tedaj in le v tej priliki bilo bi opravičeno in tudi koristno z južno železnico začasno, to je, le za kake 3 do 5 let veljavno pogodbo v gori rečenem smislu skleniti.

Pač obžalovanja vredno bi bilo, ako v avstrijskem državnem zboru bi se nihče o tej zadevi možato ne oglasil ter prostodušno ne zagovarjal to občno korist. Mi se torej smelo nadajamo, da bodo naši gg. poslanci — da je ta naša nada opravičena, pokazal je v zadnjem zborovanju naš hrabri ter obče spoštovani narodni boritelj g. Nabergoj, — kakor oni iz gori omenjenih dežel, odločno to stvar poudarjali ter v veliko korist svojih volilcev, gotovo ter hitro potrjenje in izdelanje črte Lokarazdrto-Trst terjali, kar je treba činiti v občo korist državljanov, da bi se s tem vendar jedenkrat oprostili samovoljnosti južne železnice, da bi ne bili samo od te odvisni.

Misel, da bi poslednja vsled Rudolfove železnice imela veliko škodo trpeti, je komaj mogoče ter neverjetno. Čisto neopravičeno bi pa bilo uže zdaj južno železnico odškodovati z denarjem, ko še nij tekmovalne črte.

Skrb, bode-li loška železnica imela dovolj zasluga, je nepotrebna in težavno je naprej izračunati, koliko in kacega blaga bode novo izdelana železnica prevaževala. Mnogo blaga leži čisto mrtvega, ali se pa še celo ne izdeluje niti prideluje, ker je izvoznja težavna, voznina predraga. Kakor hitro pa nij teh poslednjih zaprek pač pa potrebnih po nizkej ceni prevažajočih železnic, potem se skuša, prideluje in izdeluje razno blago, katero se v oddaljenih krajih lahko iztrži. Trgovina in obrtnija dajeta zaslužek železnicam, te pa podpirajo prve. V mnogih krajih bi o kakej trgovini ali o kakem obrtu niti ne sanjali, ako bi železnic ne bilo. Le železnice pospešujejo trgovino, obrtnijo, hitri promet in donašajo tako obile dohodke.

S Krasa 5. febr. [Izv. dop.] (Mila zima, „vojaško-veteransko društvo“ v Komnu, veteranski ples v Komnu.) Kraševci se ne spominamo, da bi imeli uže dolgo tako lepe in mile zime. Mrazu nijmamo nikakega, le sem in tja malo

izraz utrujenosti tudi zdaj nij izginil. Zapršen je bil ves; trske in kosci zelenega mahu viseli so na njegovej obleki, njegov glas je bil hripav. Obkoljajoči ga kmetje so molčali in kakor se je videlo, se ga nijso bali, nego on se jim je smilil. Ko ga je Neždanov pogledal, prišlo so mu na pamet Ostrodumovljeve besede: „Čemu to zdaj? Saj je vse jedno, kesneje trebalo bode itak vse izpremeniti.“ — Nek delavec, ki je Bog si zna kaj storil, prosil je Markelova, naj mu kazen odpusti. Ta se je strašno razsrdil, na kmeta jezno zarenčal — ter mu naposled vendar odpustil. „Trebalo bode kesneje še vse izpremeniti!“ mislil si je Neždanov, ter Markelova za voz prosil, da se odpelje domov. Ta ga je najprej pogledal, kakor da se mu to vrlo čudno vidi, a vendar ukazal, koj upreči.

(Dalje prih.)

Domači pogovori.

I.

Dné 8. februarja 1882.

Denes štejemo 39 dnij v tekočem letu in tri konfiskacije „Slovenskega Naroda“. Če bo šlo to tako

naprej, bomo imeli do konca leta zaznamenovanih najmanje 36 konfiskacij.

Težko se je vojskovati in kregati z gospodom državnim pravdnikom, ki ima objektivno pravico v svojih rokah in sme konfiscirati list, še težje je dopovedati uredniku, da se naj čuva takega načina pisanja, ki draži rahle čutnice tistega mogočnega gospoda, ki pomaga po trikrat na mesec objektivno uredovati in konečno urediti naš dnevnik.

Kaj nam pomaga, če se je nekoliko povečal „Slovenski Narod“ v novem letu, če ga pa letos pri vsem tem menj dobivamo, kakor lani. Meni ne bi bilo žal, ko bi prišel list k državnemu pravdnikstvu v mlin zaradi kakšne prekucijske ideje ali kaj drugega, nego žal mi je, da ga je uže parkrat zadela nesreča zaradi tistega čudnega litijskega refleksa, kateri nij vreden, da se tako na dolgo in na široko razteza po predalih naše žurnalistike sem ter tja, kakor morska kača ali pa tržaška cesta nad Vrhniko.

Tiste porotniške obravnave proti „Tribüni“ na Dunaji nam nij bilo čisto nič treba, tako mislim jaz, če je pa bila, kar se ne dá tajiti, pa tiho bodimo, saj nij treba vsega natanko opisovati, kar se je na

Dunaji godilo in govorilo, itak smo zvedeli uže preveč o tej zadevi, ki prav za prav nij Bog vé kako znamenita in tehtna za narodni naš obstanek. Imamo družih skrbij dosti, pustimo torej viteza Vestenecka pri miru, naj počiva tam, kjer je, itak smo mu uže skrhal zobe na toliko, da nas ne more več tako grdo grizti, kakor nas je grizel in objedal svoje dni, ko je še uganjal burke po Litiji.

Vi v ljubljanskem centru menda zares mislite, da vam je vitez Vesteneck neobhodno potreben pri uredovanju lista; mi na periferijah smo protivnega mnenja in mislimo, da vsi naši potrebni in nepotrebni listi morejo obstati in še na dalje izhajati tudi brez tega viteza, ki nam niti toliko škoditi ne more, kakor bi mogel škoditi protestantski pastor Andrej Dianiška Hrvatom.

Poskusite jedenkrat, prosim vas, nikar ne omenite zopernega imena vitezevega jeden mesec in videli boste, da vam zaradi tega ne bo odpal ni jeden naročnik, če pa bo, vam garantiram, da vam drug zega naročnika pridobim mestu odpadlega.

Ampak če vam bom jaz pridobil katerega novega naročnika, vas bom pač prosil, da ne postavite nikoli nobenega inserata na tretjo stran lista, kar

„botra“ burja pobrije, a le malo pobrije hoteča nam le še vedno pokazati, da je ona na Krasu doma. — Zbog lepega, vedno solnčnatega vremena ptiči povsod uže pojó; sprehajaje se po trati in livadi se človek more faktično čuditi uže razvitej naravi. Sem in tja najdeš prve pomladanske cvetlice. Uže sedaj drevje poganja, popki na drevesih začenjajo se napenjati, da zapazujemo uže razcvetena drevesa. V tržaškej okolici je drevje uže razcveteno.

Kmalu bode leto, odkar je g. sodnijski pristav Wallenhof v Komnu osnoval „vojaško-veteransko društvo“. Ta gospod je rodom Nemec, a služil je več let v Kanalu in naučil se je tamkaj še precej dobro slovenščine. S kmetom govori lepo in prijazno v materinem jeziku in tako si je pridobil uže simpatij v našem okraji. Zato nij čudo, da se je „veteransko društvo“, katero je on v Komnu osnoval, v jednom letu tako naraslo, da šteje uže sedaj nad sto udov. Veterani so po lovsko opravljani; imajo lovske klobuke a lepo perjavico. Društvo ima tudi svojo godbo, broječo štirinajst mož, ki so tako uniformirani, kakor drugi veterani; razločujejo se le v tem od družih, da imajo belo perjavico na klobukih. — To veteransko društvo je osnovalo v soboto, dné 4. t. m., veteranski ples v Komnu v dvorani gospoda Frana Kovačiča, katera je bila dekorirana tako ukusno in lepo, da si ne morem lepšega misliti. Prelepe podobe cesarja, cesarice, Štefanije, Rudolfa in mnogo ogleadal bile so vse umetno s smerečjem ovenčane. Okolo podob so bili oviti laborovi venci. — Vsa hvala dekoraterju g. M.! Točno ob osmej uri začela je veteranska godba svirati. Dvorana se je jela vedno bolj polniti plesalčelnih plesalk in plesalcev. Veterani „en pleine parade“ so dohajali. — Pri uhodu sta g. pristav Wallenhof, kot veteranski predstojnik in g. nadučitelj Leban, kot predstojnika namestnik prišedši „nežni spol“ sprejemala ter upeljavala v sobano. Začel se je jako živahen ples, kateri je trajal do belega dne. Starčki in neplesalci kratkočasili so se v postranskih sobah pri dobrem črneci-Teranu in pivu. — Ta lepa zabava dela vso čast veteranskemu društvu, tedaj: Na svidenje!

Iz Trsta 5. februarja. [Izv. dop.] V četrtek 2. t. m. imelo je „delavsko podporno društvo“ svoj redni občni zbor. Podpredsednik g. Dolenec pozdravi došle ude, katerih se je 180 udeležilo, v jedrnatem govoru ter stavi točke na dnevni red. Vse točke so se redno vršile. Račun in proračun odobril se je z zadovoljnimi živioklici odboru, kateri je društvo v teku leta dobro in spretno vodil in dobro gospodaril z društvenim premoženjem. Mej letom moral je odbor 240 udov izbrisati, ker so s plačili zaostali, pristopilo pa je 256 dobrih članov, kateri so jedro mirnega društva. Umrla sta samo dva uda, mej temi je bil tudi oče Slovencev Dr. J. Bleiweis, podporni ud. Kakor letni račun kaže, postavilo si je

se naročito ob sobotah kaj rado dogaja, nego pri-
dajte vsako soboto prilogo, da bode list imel vsaj
tri strani teksta, ker drugače človek v nedeljo zares
nijma kej čitati, če neče pretuhtavati in študirati
inseratov na zadnjem in predzadnjem strani lista. To
je kaj slaba navada pri „Slov. Narodu“, katera mi
je uže večkrat v oči zabola, tako, da sem vam moral
i to povedati jedenkrat, samo če bo kaj pomagalo.

Kaj mislite vi, gospodje pri uredništvu, da so
naročniki le zato na svetu, da bi plačevali redno in
denarje pošiljali, a vi pri uredništvu, da bi inserate
postavljali na tretjo stran? Kaj takega nikar ne
mislite, ampak prosim, da je naš list zadosti
drag, če velja 16, odnosno 13 gld. vsako leto in če
ga naročnik niti ne dobi vselej v roke, ampak le
tedaj, kadar ga gospod državni pravdnik ne potre-
buje zase in za svoje uredovne svrhe.

Ker je konfisciranje listov v avstro-ogrskej
monarhiji zakonito preventivno sredstvo proti hu-
dobnim mislim in idejam, ne moremo si pomagati
sami, ampak ko bi nam hotel dunajski državni zbor
pomagati, odpraviti postavno sankcionirano navado,
bi pač dobro bilo za nas, ker je v Cislajtanijski ob-
jektivno postopanje v tiskovnih zadevah nalašč za
Slovence narejeno in za Čehe zraven, a v Translaj-

delavsko društvo v Trstu temelj, da nikdar več ne
propade. To društvo ima v Trstu velik pomen, kajti
druži slovenske delavce v korist naroda in države
da ne vpliva tuji narod več tolikanj na slovanski
živelj.

V društvu vlada zdaj splošna zadovoljnost, ono
se množi in bode blagoslovilo svojo zastavo v teku
tega leta. Slovenskim delavcem pa priporočamo, da
se pridno upisujejo v društvo in postavijo pod zas-
tavo, na katerej je pisano. „V slogi je moč“.

— a. —

Izpred porotnega sodišča na Dunaji.

Vesteneck proti „Tribüni“.

(Konec.)

G. Haman govoril je potem sledeče:

Gospoda porotniki! Izpregovoriti imam do vas
samo malo besedij deloma, ker vam k uram, ki
ste jih uže žrtvovali tej razpravi, nečem več nalo-
žiti nove žrtve, in deloma, ker se bojim, da me
g. predsednik, ako širše govorim, zopet kliče na
red. (Koj po prečitani zatožbe segel je namreč
predsednik sodišču večkrat v besedo g. Hamanu.
Opaz. poroč.)

Dozdeva se mi v tem trenutku, na konci raz-
prave, popolnoma opravičeno, da na to opozorim,
da sem svojima ljubljanskima dopisnikom polno in
dobro vero prisodil. Razprava me je uverila, da sta
imela res mnogo in važnih uzrokov podpisati litijsko
aféro tako, kakor sta to storila.

Ta razprava izvela pa je tudi vse one do-
godjaje na dan, iz katerih sem jaz uveril se, da je
gospod pl. Vesteneck bil človek, sposoben udeležiti
se take „ekstravagance“, katerega svest ima tako ra-
hitično hrbitišče, ki se neprestano vije in upogiblje
pod bremenom strankarske strasti in narodne mrzo-
sti, od tega vender nij pričakovati, da bode njegova
čut dolžnosti baš naprotiv vnanjemu dostojanstvu
neupogljiva, in komur je litijsko prebivalstvo iz-
imši male družbe lanski sneg, o tem tudi nij
verjeti, da opustil bode dejanje iz ozira na sodbo
tega prebivalstva.

Gospod pl. Vesteneck bil je tu v položaji one
visoke ruske dame, katerej se je to očitalo, da se
koplje v pričujočnosti moške družinčadi in katera je
na to očitanje dejala: „To vender nijso možje, to
so sužnji.“ Gospod pl. Vesteneck menil je, da se
pred Litijčani nijma sramovati, saj so bili
to samo Slovenci.

Dejal sem uže v odgovoru na tožbo, da je po-
ročilo občinskega urada litijskega na deželno pred-
sedništvo Kranjske na me napravilo utis, da sem
na isto moral se popolnoma zanesti, ker je ura-
den spis.

Zastopnik tožnika pa je rekel:

„Da, ali to je samo spis občinskega
urada.“ Gospoda porotniki! Vi ste tudi državljani,

taniji za Hrvate, dočim imajo Nemci in Magjari po-
srebno svojo historijsko pravico, da smejo več govo-
riti in več povedati brez nevarnosti.

Dobro bi bilo za nas in za naš list, ako ljub-
ljanski gospod državni pravdnik ne bi razumel slo-
venščine, to jedino bi nas zamoglo obvarovati tako
pogostih konfiskacij, kakor so se začele goditi letos
po novem letu v tretjem tečaju Taaffejevega mini-
strovanja.

Slovenci bi tedaj pametno ravnali, ko bi pri
ministru dr. Pražaku peticionirali za takega držav-
nega pravdnika v Ljubljano, ki ne razume besedice
slovenske, ampak ki je „nemški mož“, znabiti bi se
potem kaj na bolje obrnilo v Ljubljani.

To priporočam v preudarek našim državnim
poslancem; če imamo sodnike take, ki ne umejo
jezika našega naroda, kateremu kratijo pravico,
zakaj ne bi imeli tudi državnega pravdnika takega,
ki ne ume jezika v papirnatem „Slov. Narodu“, ka-
teremu sodi vsak dan o ekzistenciji in kateri gotovo
nij tako znamenit in toliko vreden, kolikor je vreden
živ naš slovenski narod, kateri se še ne misli kon-
fiscirati dati, ampak hoče živeti ter braniti svojo
individuvalnost pogumno z vsemi sredstvi in z vso
svojo močjo. Spectabilis.

vi volite svoje funkcionarje iz svoje sredine. So-li
ti možje menj poštenjaki kot državni uradniki? So-li
poročila vaših občinskih funkcionarjev zato menj po
najboljšem vedenji, po najčistejši vesti sestavljeni,
in, so-li uradni spisi vaših županov, občinskih pred-
stojnikov itd. menj zanesljivi?

Omenilo se je tudi, da je poročilo občinskega
urada litijskega narekovano bilo od narodne pristra-
nosti. Čuli ste, kako je priča izpovedala, da je
sedanji okrajni glavar litijski tudi Ne-
mec, a čuli ste tudi, kako je tisti pred
tem sodiščem bil pohvaljen, akoravno je
Nemec. Narodna pristranost torej v Litiji ne more
biti tako grozna.

Nadejam se torej, da ste, gospoda porotniki,
tudi vi se uverili, da, ko sem dal ljubljanska po-
ročila v tisk, storil sem to v dobri veri.

Prezivam se le še na vaše pravicoljubje, kar
je sicer pri poštenjakih, za katere vas smatram jaz,
odveč in zagotavljam vas, da, ko sem označene
dopise objavil, nijsem imel nikakega zlega na-
mena.

Predsednik sodišču pl. Tannenhain resumiral je
celo obravnavo tako izvrstno, da se je Fränzel Ve-
stenecku smijalo srcé.

Koj v začetku je sicer omenil, da bode kratko
govoril in to ne radi tega, da bi se bal truda dol-
zega govora ali nestrpljivosti porotnikov, temveč
osobito radi tega, ker so porotniki pri celej obrav-
navi bili zelo pazljivi, in, da bi omenjaje malen-
kostnih posameznostij ne zabredel v subjektivnost.
Sumnjiv — pravi Tannenhain — neče biti za no-
beno stran.

Zagovoril se je g. predsednik večkrat, a se
zopet sam popravil — človek, ki je to poslušal,
moral je vedeti, kam taka nepristranost meri.

Porotniki posvetavali so se poldrugo uro —
od 9. do 11. — o 4 glavnih in 4 slučajnih vpra-
šanjih glede krivde Hamanove.

Potrdilo je 11 porotnikov vsa glavna vpraša-
nja, 1 bil je proti.

Po objavljeni razsodbe rekel je dr. Kopp, da
je toženec večkratnega razžaljenja časti kriv, da je
z objavljenjem imenovanih člankov udaril na spo-
štovano osobo in na — stranko; obtežljivo po Kop-
povem mnenji mora biti še to, da je Haman celo
potem ko je izvršen bil plaidoyer, izjavil, da je po
pričah dokazano, da je Vesteneck vender pobijal
okna. —

Dr. Porzer pa se nad takim besedovanjem ne
more dovolj čuditi. Dr. Kopp zanikuje tožencu pra-
vico, ki jo ima vsak toženec, olajševalni uzroki so
zatoženčevo dosedanje neomadeževano vedenje in to,
da člankov nij sam pisal.

Po noči ob najstarejši uri razsodi sodišče, da
je g. I. V. Haman pregreška razžaljenja časti v
smislu §§. 487, 491 v kaz. zak. kriv ter da je po
§. 493 v kaz. zak. obsodilo ga na 6 mesecev za-
pora; časniku „Tribüne“ naložila se je izguba 100
gld. od kavcije. Zaseženje števil, kjer so inkrimi-
nirani članki, nij bilo izrečeno, ker tega nihče nij
predlagal.

Gospod Haman ima tudi vse stroške plačati.

Pravda pa še nij pri konci, ker je zagovornik
dr. Porzer kasacijskemu sodišču prijavil ničevost.
Ako bode to sodišče ničevost priznalo, bode najbrž
še jedenkrat vršila se obravnava in to pred dele-
giranim porotnim sodiščem. Akopram pa ničevost
ne bi bila uvažena, pričakovati je za gotovo, da bode
najvišje sodišče kazni znižalo.

Dunaj, meseca januarja 1882.

Domače stvari.

— (Gorelo) je zadnji ponedeljek v fabriki
za papir v Velčah. Ogenj je nastal v starem poslopji
nekadaj namenjenem za stanovanje vodstva. Požarna
bramba fabriških delavcev je ogenj hitro pogasila
in pogorelo je le večji del strehe in mnogo cunj, ka-
tere so bile pod streho spravljene. Ljubljansko
prostovoljno gasilno društvo šlo je pod vodstvom
stotnika g. Doberleta v Velče na pomoč, a ogenj
je bil uže pogašen. Da bi ne bilo velško fabriško
gasilno društvo hitro začelo gasiti, pogorela bi bila

prav lahko vsa fabrika. Škoda, ki baje iznaša nad 5000 gld., bila je zavarovana.

— (Iz Krškega) se nam piše: Kakor iz zanesljivega vira vem, ne misli g. V. Pfeifer več župan naše občine biti v prihodnji sezoni, če bi se izvolil. Da bo spet izvoljen, nij ni najmanjšega dvoma, ker moža, ki bi se za občino toliko trudil, ki bi bil toliko zmožen za župana nego on, nij v našem mestecu ne gledé tega, da je on močno zapuščene občinske stvari še le v red spravil in ne gledé tega, da je vsem strankam priljubljen mož. Opozorim meščane na gori omenjeno, da storijo kolikor možno, da g. Vilj. Pfeifer županstvo za prihodnjo sezono prevzame.

— (Iz Postojne) se nam piše: Naš mol četi gospod dr. Deu ima v Vipavi svojo zakonno pisarno, v kateri vsak teden svoje „amtstago“ opravlja. Visoka nadsodnja v Gradci je natanko poučena o tem zakonno pisarskem postopanju notranjskega nemškutarskega advokata — ali gospoda v Gradci molči. Ko je svoje dnij gospod dr. Ahačič zahajal vsak teden v Litijo, je visoka nadsodnja takoj prepovedala te ekskurze. Ali kar je bilo gospodu dr. Ahačiču zabranjeno, to dovoljuje se g. dr. Devu! Bog ve za kaj! —

— (Kmetijska predavanja) bode imel deželni popotni učitelj poljedelstva g. E. Kramar 12. dan t. m. na Razdrtem na Notranjskem in 26. dan t. m. v Brezovici pri Ljubljani.

— (Vabilo k besedi,) katero priredi narodna čitalnica v Kamniku dné 12. februarja 1882. Spored: 1. A. Hajdrih — „Jadransko morje“, zbor. 2. Dr. J. Ipavec — „Večernica“, zbor s tenor-solo. 3. A. Hajdrih — „V tihej noči“, četverospjev. 5. Fr. Grbič — „Pesen koroških Slovencev“, zbor. 5. Dva gospoda in eden sluga. Burka v jednom dejanji. 6. Voltej in Roza. Odlomek iz čarobne burke „Zapravljevec“, s petjem. 7. Ples. — Vstopnina navadna. Začetek ob pol 8. uri zvečer. — K obilnej udeležbi vabi čestite ude in goste najuljudnej odbor.

— (Požarne brambe ples v Kranji), v nedeljo zvečer, izvršil se je jako sijajno; plesalo je nad 40 parov krasnih plesalk in plesalcev. Le tako naprej, napravite nam večkrat kaj jednacega! Slava odboru!

— (Veselico) napravi dne 11. t. m. v hiši g. V. Dollscheina v Dol. Logateci „Logaško bralno društvo s požarno stražo“. Spored: Jenko: „Naprej“, zbor. Mašek: „Pri zibeli“, četverospjev. Vogel: „Cigani“, zbor. Haurtl: „Večerna“, četverospjev. Hajdrih: „Jadransko morje“, zbor. Šaljiva loterija. Ples. Godba: Šestorka Idrijskih godcev. Začetek točno ob 8. uri zvečer. Vstopnina: za ude prosta, za neude 50 kr. K tej veselici uljudno vabi

Odbor.

— (Iz Gorice) se nam piše 8. t. m.: S konja padel ter takoj mrtev ostal je kočijaž grofa Attemsa v Podgori pri Gorici. Ker je bil ranji i veteranec, bode jutri slovesen pogreb z godbo. Zapustil je ženo in hčerko.

— (Iz Motnika) se nam piše, da je preteklo leto v dan 21. junija ob 7. uri zvečer potok Belščica prestal popolnem, da „tri ure nij čisto nič tekel“. Ta voda je pri izviru tako močna, da goni dva mlinska kamena; pri viru naseljeni mlinar prestrašil se je zelo, meneč, da bode mlin za nič. Ta vest je sicer pozna, a vender zanimiva.

— (Gornje-savinska posojilnica v Mozirji) razpošilja račun in bilanco za 1881. leto, po kateri je celi promet iznašal 274.418 gold. 65 kr. V blagajnici ostalo je 2628 goldinarjev 65 krajcarjev gotovine, društveno premoženje pa je narastlo na 13.449 gold. 93 kr. To je gotovo sijajen uspeh za kratko dobo poslovanja tega zavoda.

— (Ptujška čitalnica) priredi 12. t. m. velik ples, h kateremu smejo priti tudi maske, a brez krinke. Začetek ob 8. uri.

Razne vesti.

* (Turgenjev.) Ruski listi poročajo, da bode Turgenjev, ki se vrne v aprilu v Rusijo, preživel

svoje stare dni v Rusiji in sicer na svojem v gradu v guberniji Orelske.

* (Knez bolgarski) daroval je sto tisoč frankov v namen, da se kneževina bolgarska znanstveno izobrazi, in ruski car je dovolil, da gre društvo ruskih učenjakov v Bolgarsko.

* (Vereščaginove slike) razstavljene so zdaj v Berlinu. Ogledal si jih je tudi Skobeljev, ki je na mnogih slikah naslikan. Večina listov berlinskih proslavlja slikarja kot mesija; drugi listi pa, kateri vse, če je tudi umetnost, kar pride iz Rusije, zaničujejo, tudi pri teh umotvorih pravijo, zaslepljeni od strasti, da je to tedencijozno slikarstvo.

Meteorološko poročilo.

(Pregled čez pretečeni teden.)

Barometer: Stanje barometrovo je bilo ves teden precej visoko in sploh za 13.83 mm višje, kot srednje stanje vsega leta; znašalo je 749.13 mm in je bilo vsak dan nadnormalno. Z ozirom na povprečno številko vsega tedna je bilo stanje barometrovo v sredo, četrtek in petek nadnormalno, v ponedeljek, vtok, soboto in nedeljo pa podnormalno. Najvišje srednje stanje, za 6.01 mm nad normalom, je imel barometer v sredo; najnižje, za 6.13 mm pod normalom, pa v nedeljo; največji razloček v srednjem stanju znaša torej 12.14 mm, torej še več kot še jedenkrat toliko, kot v predzadnjem tednu. Najvišje v celotnem tednu sploh, namreč 755.79 mm visoko, je stal barometer v četrtek zjutraj; najnižje, 741.56 mm visoko, v nedeljo opoldne; razloček mej maksimumom in minimumom vsega tedna sploh znaša torej 14.23 mm. Največji razloček mej stanjem jednega dne, za 5.46 mm, je imel vtok, najmanjši, za 1.12 mm, sredo.

Termometer: Srednja temperatura vsega tedna je znašala — 4.75° C, to je za 3.65° C pod normalom. Temperatura je bila vse dni podnormalna. Najvišjo srednjo temperaturo, namreč + 1.8° C ali za 0.8° C nad normalom, je imel vtok; najnižjo, — 7.1° C ali za 6.0° C pod normalom, četrtek; največji razloček v srednji temperaturi znaša torej 5.3° C. Najvišja temperatura vsega tedna sploh, + 2.1° C, je bila v nedeljo opoldne; najnižja, — 12.8° C, v petek zjutraj; največji razloček v temperaturi vsega tedna sploh znaša torej 14.9° C. Temperatura je bila samo vtok, soboto in nedeljo opoldne pozitivna, sicer pa ves teden negativna. Največji razloček v temperaturi jednega dne, za 13.5° C, je imela sobota; najmanjši, za 3.6° C, vtok. Temperatura je bila torej v pretečenem tednu precej neenakomerna.

Vetrovi zadnjega tedna so bili ves teden slabotni. Zastopani so bili zopet skoraj izključivo le severni in vzhodni vetrovi. Z največjimi, namreč z 52%, je bil zastopan „vzhod“, s 24% „brezvetrije“, s 9.5% „jugozahod“ in „burja“, s 5% „sever“.

Vreme je bilo ta teden zopet vsled zelo visokega stanja barometrova zelo stanovitno in suho; dežja ali snega ves teden nij palo nič. Nebo je bilo večinoma, z 90.5% jasno; z 9.5% pa oblačno.

Tujci:

5. februarja.

Pri **Slonu:** Eiser z Dunaja. Koss iz Maribora. — Backer z Dunaja. — Socillo iz Trsta. — Pri **Maliči:** Berneschner z Dunaja. — Neukranz iz Berlina. — Hostnig iz Ljubljane. — Stern iz Prage. — Gosler iz Krškega. — Pri **avstrijskem cesarji:** Oecchi, Pegan iz Trsta.

Dunajska borza

dné 9. februarja.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Enotni državni dolg v bankovcih	73 gld. —	kr.
Enotni državni dolg v srebru	74 „ 75 „	
Zlata renta	91 „ 60 „	
1860 državno posojilo	128 „ 75 „	
Akcije narodne banke	811 „ — „	
Kreditne akcije	283 „ 25 „	
London	120 „ 15 „	
Srebro	— „ — „	
Napol.	9 „ 54 1/2 „	
C. kr. cekini	5 „ 65 „	
Državne marke	58 „ 50 „	

Tužnega srca javljam vsem sorodnikom, prijateljem in znancem prežalostno vest, da je moja preljuba soproga, oziroma mati,

Marijana Pele,

denes 7. februarja dopoldne ob 10. uri po dolgej in hudej bolezni v 38. letu svoje starosti, prevredna s sv. zakramenti za umirajoče, mirno v Gospodu zaspala.

Pogreb bode v četrtek 9. februarja dopoldne ob 9. uri.

Drago umrlo priporočam v blag spomin in pobožno molitev. (85)

V Ribnici, dné 7. februarja 1882.

Ivan, Alojzij, Ana, otroci.

Ivan Pelo, soproga.

Hiša na prodaj

v Novem mestu št. 115, v kateri je uže dalje časa dobro obiskovana gostilna. Proda se tudi za plačilo na obroke.

(74—2)

Josip Bobič.

Št. 2143.

(84)

Razglas.

V soboto dné 11. t. m. dopoldne se bode ob 11. uri pri starej mestni klavnici pred pri-silno delavnico uže podrti oder (cimper) te klavnice, na tri kupe razdeljen, kakor tudi drug les po očitnej dražbi, h kateri se kupci vabijo, za gotov denar prodal.

Mestni magistrat v Ljubljani,

dné 8. februarja 1882.

Zupan Laschan.

Podpisani si usoja p. n. občinstvo ponižno naznanjati, da je danes

gostilno

gospo Neze Hostnik, vulgo pri Kristofu, v Kamniku prevzel. Skrbel bode za izvrstno kuhinjo, kakor tudi za dobra vina; pripoča tudi sobe za prenočevanje.

Spoštovanjem

Fran Hraštnik,

mesar

(53—4)

Na Kravjeku, pošta Hudo (Pösendorf), prodad se

železni deli mlatilnice z vrtilom

vred za 60 gld. a. v.

(61—3)

Vozni listki v Ameriko.

Kreiranje agentur, ki skrbijo za preseljevanje, ima nalog, da skrbi za varnost potujočega občinstva pred sleparijami inozemskih agentov. Dokaz temu je, da vsak mnogo-potujoči, kakor n. pr. Angleži in Amerikanci s posebnim veseljem kupujejo svoje vozne listke pri avstrijskih agentih, ker se dobivajo vedno po originalnem tarifu. Svetuje in natančnejša poročila daje

C. kr. koncesijonirana glavna agentura

Arnolda Reifa,

spediterja za svetovni promet,

Dunaj, I. Bez., Kolowratring, Pestalozzigasse Nr. 1.

Cvet zoper trganje,

po dr. Maliči, (533—20)

je odločno najboljšo zdravilo zoper protin ter revmatizem, trganje po udih, bolečine v križi ter živcih, otekline, otrple ude in kite itd., malo časa če se rabi, pa mine popolnem trganje, kar dokazuje obilno zalupa. Zahteva naj se samo „cvet zoper trganje po dr. Maliči“ z zraven stojičim znamenjem; 1 steklenica 50 kr., pravega prodaje samo

lekarna „pri samorogu“ J. pl. Trnkoczyja na Mestnem trgu št. 4 v Ljubljani.

Za družine.

(603—2)

Zabraniti se more daljno razširjanje diphteritisi, typhusu, škrlatici, osepnicam itd. le s tem, da se uničijo infekcijske kali. Da se to zgodi, treba je dobrega, popolnem neškodljivega in zdravega desinfekcijskega sredstva za sobni zrak. Tako sredstvo, ki ugaja vsem pogojem, je „Bittnerjev koniferi sprit“; razpršen daje sobnemu zraku prijeten, balzamičen gozdni vzduh, vsled velike vsebine „ozona“ se vsi v zraku se nahajajoči mali organizmi, kakor glive, bakterije itd. uničijo in vzame se jim škodljivost. Od zdravnikov večkrat priporočani „koniferi sprit“ je jedino pravi pri izdelovalci Jul. Bittnerji, lekaři v Rib-novu, Dol. Avstr., in v doli naznanjenih zalogah. Cena steklenici 80 kr., 6 steklenicam 4 gld. a. v., patent. razprševalni aparat gld. 1.80.

V Ljubljani: pri Jul. pl. Trnkoczyji.

Gastlov kri čistilen čaj,

to jako vplivno zdravilno sredstvo iz dobrih, nedražljivih, odprtje pouzročujočih zelišč, odpravi vsako nabiranje žolča in zlez, oživlja prebavljalni aparat.

Gastlove posladkorjene kri čistilne kugljice

(škatljica po 30 in 50 kr.)

(624—15)

so najbolj renomirano, najcenejše, pripravnejše sredstvo proti zaprtju, migreni, hemoroidom, krvnemu natoku, revmi in podagr, proti boleznim na jetrih in žolči, proti izpahnenju. Najboljše blato odpravljajoče sredstvo za žene in otroke.

Pravi so oni preparati, ki nosijo firmo centralne zaloge: Lekarna „pri obelisku“ v Celovci.

Zaloga v Ljubljani: V. Trnkoczy; v Postojni: A. Leban; v Kranji: K. Šavnik; v Logateci: Al. Skala; v Zagorji: A. Mihelič; v Sapluni: J. Straub.

Lastnina in tisk „Národne tiskarne“.

Izdatelj in odgovorni urednik Makso Armič.